

Као кажемо: језик, поштрукумо смо оба света. Која су та два света? Један је онај чија гранична линија, чији хоризонт значи језичко кретање из сватогатане од сваког човека, за свакодневне и свајутерске постојеће и интересе. Тај се та линија прелама, то је трансценденција и други свет. Тај други свет може бити сасвим близу оном првом, а може бити доста, или сасвим далеко. ^{од сватогатане} ~~Тај~~ ^{обични} ~~како~~ је врло далеко не значи — како ~~стрех~~ ^{стрех} од речи трансценденција смета културној и уметничкој ширини — не значи да смо са тим језиком стигли до престолу божјег, ни до хорова анђела, ни до војска свата, ни до блажених мученика, други свет је прости трансценденција, прекорак потамо, с ~~оке~~ ^{оке} ~~стрех~~ ^{стрех} хоризонта, па по ~~оке~~ ^{оке} путује и стигне. Језик, ~~и~~ ^и једне стране, то је свакоминутно средство за све ово-светске потребе и злоупотребе језиком и мишљу. Неко тим језиком пише новине и писма, а неко псује и записује пре стигне. Језик с друге стране, то је уметнички језик, језик књижевности, језик ораторства, језик тражених облика и тражених звука. Једно и друго ~~похваће~~ ^{похваће} покрива све апсолутне, све јутерске активности. Да би човек говорио, треба језик. Да би човек писао, треба језик. Да би човек бутао, треба језик. Да би човек мислио, треба језик. Језички процеси, језичке стање тако су стални у нама, као и крв. Језик је ~~епоха~~ ^{епоха} ~~једна~~ ^{једна} појава или ~~укупни~~ ^{укупни} процес целокупног живота и живљења једне нације, једне цивилизације. Политичка историја има епохе ратова, културна историја има епохе језика. Ако ~~је~~ ^{је} језик тај ~~вокупан~~ ^{вокупан} ако ~~је~~ ^{је} ~~тако~~ ^{тако} ~~моћ~~ ^{моћ} ~~која~~ ^{која} ~~је~~ ^{је} ~~ста~~ ^{ста} без сваке сумње, право је ~~запитати~~ ^{запитати} се о његовом пореклу, о његовом ~~постанку~~ ^{постанку} ~~препостанку~~ ^{препостанку}. Нико не зна мишта дефинитивно. У старим митовима, онима ~~наравно~~ ^{наравно}, који су се ~~одржали~~ ^{одржали}, и који ~~тогички~~ ^{тогички} и ~~психолошки~~ ^{психолошки} ~~развју~~ ^{развју} ~~побоље~~ ^{побоље} ~~човечанства~~ ^{човечанства}, у тим митовима ~~нигде~~ ^{нигде} не ~~читам~~ ^{читам} да су богови или боги ~~дали~~ ^{дали} ~~човечу~~ ^{човечу} језик, или језике. Мит о ~~авилон~~ ^{авилон} ~~ској~~ ^{ској} ~~кули~~ ^{кули} — карактеристично, импресивно: Вавилон, велика цивилизација ~~древних~~ ^{древних} ~~времена~~ ^{времена} — тај мит ~~назвучачки~~ ^{назвучачки} и тако ~~нерешљив~~ ^{нерешљив} ~~проблем~~ ^{проблем}, да је он ~~заправо~~ ^{заправо} ~~поступао~~ ^{поступао} — тај мит ~~не~~ ^{не} ~~каже~~ ^{каже} ~~откуда~~ ^{откуда} и ~~како~~ ^{како} ~~знање~~ ^{знање} и ~~имање~~ ^{имање} ~~толиких~~ ^{толиких} ~~језика~~ ^{језика}. Бог, ако је ~~зиста~~ ^{зиста} ~~створио~~ ^{створио} ~~човека~~ ^{човека}, није се ~~сетио~~ ^{сетио} или ~~није~~ ^{није} ~~умео~~ ^{умео} ~~да~~ ^{да} ~~предвиди~~ ^{предвиди} у којој форми или којом ~~сином~~ ^{сином} ~~ће~~ ^{ће} ~~се~~ ^{се} ~~испољавати~~ ^{испољавати}

све ono što mu jeste dano. Tozaka začinoga života, koga Gilgameš, i kojv on nega,
 kon se kupao, ukrade zmijsa; [mit babilonski GILGAMEŠ, sastvoren, naravno, čovekom i
 jazičkom.] Dovo on poznavao dobra i zla, zato čoveku va drugu stranu se ja, i zbog
 kojega smo i do danas nitalani problemom nerazumljivim, ~~tema o~~ pitanju o suštini do-
 bra i zla; [mit hrišćanski, o prvom ljudima, prvom grehu, ~~koje~~ ^{koji} je naravno sadio
 čovek jazičkom. / Vječnost, praznina, / dobro, zlo / od prostarih vremena znači
 problemi čoveka, koji su jazičkom sve suptilijim, sve moćnijim, došli nas, pošto su na
 vodili pravo mnogih babilonskih kula, došli nas do današnjih neverovatnih jazičnih
 sila. Jazik je suma, strasna suma poznanstva. Ni je se bog setio da će za sve va-
 zdušeno i herojsko, prav čim neptimo i zanemimo kon ne ćemo izraz uzvišen i kao
 od zvezda uzet i s druge strane, da za sve nisko i sramotno, što ili rečima priкри-
 vamo ili gluskim frazama trubimo i štampamo za sve ljude od kene do starih — ni je
 se bog setio da će za to trebati nešto isto tako svemoćno kao što je on sam; tozi
 božanski svemoćno, da jednako sarađuje sa silama sveta, da jednako sarađuje što su
 bogovi zaboravili, ili nisu umeli da koriste... Ozi potpisnom pišnu kraja je misa
 fon Хумболта / Вилхелма, naravno /; da čovek ni je jазик ni stvorio ni proklat, net
 je jазик kao razvojna energija, va mnogo šta i drugo, sarkaz, u biću čovekovu. A
 прогрес и феномени језика, сила језика, чуло језика, чуловиште језика — то је,
 јакано, пројект квалитете и ~~неквалитете~~ ^{квалитете} ~~човека~~ ^{човека}. Човек има јазик чулни — оком и ухом
 запаљив — и има јазик унутрашњи, реченицу унутрашњу; што би рекао Платон; јазик
 којим душа сама се собом разговара. И та два језика, те две моћи наше су две моћи
 и у форми звука не уста избачена реченица ни је никада оно што је реченица унут-
 рашња. Никада. Унутрашњи говор, то је семантика духа, истинска једноставности, директ-
 ности. Помакал само, из уста људи сарезиким звонацијам, изгнати у свет као пророшт-
 во као спсодут, о знања. Иначе, неко је проза, некоји стихови не кажу оно што је
 казито унутрашњи јазик, ~~реченица~~ ^{реченица} оратора. Сав чулни, или да кажем, та ^{не} сви јазик, св
 уметност иматичког језика, свадепота књижевног језика — то је, као тако човеково
 крају, тако храњено унутрашњим језиком. Он неизрецивог постаје изрециво, ^{мозак} ~~анализи-~~
 циво остаје у човеку затворено, завезано, као срце, као ~~мисао~~ ^{мисао} као мисао. Тако кође то
 оних скоро мучних тренутака као човек не зна шта му је митијем прече: да ли ~~мисао~~

уметност језика која може све на свом плановима, у свом тименијама и бојама, све
што могу друге уметности или му једини митија, чистија, уметност која бути: сли
ка, скулптура, архитектура, уметности које искључиву то, замноге од нас нај
благородније чуло, вишемо чуло, виотима духа. Има ту сав један сатањски момент:
тачке на којој се језик и музика срастају, привлаче и одбијају, опет привлаче, једна
од друге, зајми отима краде. Има велике, врхушине музика која не зна за реч и
ево, данас многи покушаји да се говори у речитативу музичком. Но све је то гледи
штине, а језик остаје врхушачна сила, највеће тајанство у човеку, можда у основ
основе, магички елемент свега стварања, високога пог небесима и нискога (на неком
тавану. Скулптор је унутрашњим разговором у себи замисљао и скицавао скулптуру
сликар слику, архитекта зграду. Катедра у Шартру или у Ренсу, то су Вавитонске
куће не смјатенија него оркестри језика.

Сви који пишете, мислим, са извесним напором и пиљем
писани, сво знате ово: реченица је прематогини језика, правична. Реченица је, по
према философији језика, зграда. Не, не ваља. Пребрисавај, замењуј, замени глави,
замени ноге — не иде. Вањско до друге прилике можда заувек. Шта јав питању? Оно
унутрашње не да мира. Али оно се не може екстериоризовати, јави се се не
вуче, и остави време и места и акцију за чулни, светски израз језика. Понекад,
чулно и светско изражено, и одређено, наплатом унутрашње и реченона је побе
дога. Понекад никада ни јавно. Јаву оне реченице које су једноставне, оне
реченице које се никада ни човека не могу превести у други језик. Довољно је
да човек зна само један стран језик, или јаву варијанту свог матерњег језика,
зна их интимно, са многим искуствима, са густом нацртаношћу —
па да
да је сваки језик свет, да, речимо, једна вербална, једна рационална реченица,
у јавној језицима да два три изражајна случаја, јавна рационалности и реалности.
Има покрајинских говора, оне сеоских говора, чак језика похвалних народа који
су у понеком правцу и смислу финији, више ниансирани но језик неог ардо култур
ног народа. Једно похвално острвско племе мислим на текстове Француског
научника Бренсвике који имају глагол хтети на три начина: Хоћу зато што сам
наговорен, хоћу зато што сам присиљен, хоћу зато што сам из себе тако радио.

4
Над би'х ја оном популивљаву казав : слушај, ти је тако хоћу-он се насмешио
/ да ли су нам богови лати осмех ? / и питао ме : које он три хоћу. Ја је бих
му одговорио : ^{да и постоје божанство} у Ваву нема. Да једнако знамо вавилонску кулу, генијалан је
тај мит. Само међу културном народима са великим књижевностима саврло развијени
ним језицима, те куле су врхушни уметности. ^{Бугарски врло крупан песник - наш савр}
мениу. Они ^(John Keats) има песму у којој каже да све у покрети шта има, гласи
Вети Он : Језик су та бића осталих бољива од себе.
чини само шум а нема реч, нема језик. Па каже : човек чини само шум као птица
или се смеје а реч је за оне који испуњавају обећања. Добра класификација језика,
висок спрет на Вавилонској кули.

А увјте сад ову језичку ситуацију
савиших спретова вавилонске куле. Кајна је годинама имао краге пријатеља упоро
лини културног немачког света онога доба, породици фон Фарихаги (Фарихаги фон
Бесе). Жене Кајнаова пријатеља, Рахела била је Јеврејка и добри разумела злосрећ
ног Кајна и он јој био врло захваћен и пошржен. У писму пријатељу на крају
Кајна поздравља поспољу Рахелу и ^{и каже} хитна се так звездицом како би врло
шљивком : Мислим на госпољу Рахелу, ерго сум. ^{Они}
потписани писац, ^{и каже} као је та више још волио Кајнаа но обично. Центро се по
логично психолошким секторим вавилонске куле : Да Лекарт је казаво Мислим ланте
јесам. То је временом метаморфозирало у унутрашњим и спољашњим језичким конструкци
појама. Сумњам ланте јесам. Различујем ствари, ланте јесам. ^{То}
ворим ланте јесам. Живим ланте јесам. Егзистујем ланте јесам. ... Кајна је акробат
ски протрчао све то и друго и опучио хитан на своје генијалне прећке. Казаће сам
тај пасус знаћу : Он се за творених уста насмејао и речео Мамгуи. ^{и кроз затворена уста пошмрмљаво} и то је ^{жив} ^{и каже} ^{и каже}
мих вавилонске куле. И илутај мит ^{и каже} ј' ланте каже. И те куле се зиладе и з
зила се лабе у вис у шир. Староставни грчки језик та је једнако изразио за фило-
софске појмове. Латински језик има савршено саврете византичке и аналитичке
облике : вичити коментер у прози, вечито ораторство у поезији. Нај каже илговар
ре јући четовски питат у распри, олјетарев се пројасни ситуација кћи будевларев
по глави. Тесели и миставни Блун јетребао да о смрти и мртву човеку каже што т
треба и како треба : Ноћ вековечна и из једног комада се спава. ^{Наш јуриш и}
^{и каже}

Француски језик гржи велики сектор на важном спрату Вавилоноск кутла и как се тамо говори свих невога света има шта да чује, огромна книжевност од давних времена. Старински људски роман у стих вима познат и рађен широм културног света Французи су успевали и довели и у нову форму романа у поетској прози. Њихов језик због важне литературе у петнаестом веку наво и гласа као тактире. Језик из седамнаестог века важи како јављено у прози и у стиху директној драмском. Давно то је језик фиксираних форми за безброј случајева семантике и психологије. Ако Французи треба знања 20 хиљада илеограма да би могли читати високу книжевност прошлости и сада њести рек, и бисмо да у француском језику треба знати 20 хиљада фиксираних реченица и језичких обрта. Али как Француз нешто каже или напише добро нико не може написати биље. Француска реченица француски мишљена посрпа казана или ћутана то је уметничко дело. Није ли Матарна добро казана: Није за штамемам толико смисла колико за савршеност" / ујехину . / Немачки језик апстрактна је понео бескрајну терминологију за све области и за конкретне и свима и департманима знања и искуства екније у борбе. Читати Хајлега ре речимо на стра мишама глатумачи шта је некорачено остало у Ницеовој реченици Бог је мртав то је безмерно тешко пендрање узбрло Забавно јављено: ем је Нице писао као Француз ем Хајлегер зила вавилоноску кутлу на Вавилоноској кутли. / Фактицитет / Ва илосен кутла је голем симбол. Гледајући у њу као у слику симбол видимо да један исти фактор је има исте моћ језик и сјетивање у разјетивује људе. Њим који имају исту историју трагичније исти сукобину њих језик назује не то рођаштва него то конгруенције. Но зато што свака таква сјајнија има свој језик језици разјетивања пресецају се у мост. Ако има туђе човека не знају неки трећи језик нема живота. На овај или онај начин морају се свесту на један језик овај или онај њих двојице или неки трећи. Занимљив је проблем матерњег језика: отседли "ицавини у "америчку ожеми се "америчанком и и те говори амерички. Ће ли то матерњи језик? Није. Помен се ожеми "америчким у Америци и они и кате њихово говоре амерички јези то катету матерњи језик Није. Кома је народни / племенски / завичайни језик и матерњи језик тај има одређену месту на Вавилоноској кутли. Са таквим кореном човека ни искорењена ни пресеђена може се тврдити да сваки човек један језик има зна

и може. Наравно мо зато је човеку да научи и више страних језика тако тако до
 бро врло добро различно. Али. Враћамо се ту сав на оно што смо већ допирали :
 друго је говорена реч друго је мишљена реч. Мишљена реч о реченица и о себе као
 кажу говором као себ понатај тади као остале у човеку Страним језиком се човек
 служи као новцем ме као краљу. Имајући који књиге пишу те сме и шу твојим језиком
 Има. Ли се неке назве групе: о, и који су заичајни и народни језик сасвим забор
 ти и који нису. Ни једни ни други нису никада написали књигу која би језички била
 уметничка савршена језиком била књижевна. О Џозефу Конраду Пољску енглеска крит
 и а и биографија каже: Морнарски јерго је као морнарски и развио се. Иначе се и
 његову језику енглеском сваки часосети да је то ипак странац. Један руски јав
 рејни француски и сав прича: као су ме позвали да у руским новинама напишем
 најпростиби новинаски текст видео сам да више не знам руски ни мислити ни писати
 на сваном ни говорити. То је случај човека коме руски језик није био ни народни
 ни матерњи језик само заичајни. Француски језик је том емигранту тај опет сав
 нов заичајни језик. Тростја Рус који је дошао у Француску као гучко знао је ето
 и француско име али он знао само прату живот у Русији сабаци живота у Русији пи
 ши биографије руских писаца и књиге о руском животу и те књиге пишу на францус
 ком и на руском језику. Вероватно ни тамо ни тамо високо кореним и уметничким
 језиком али спасава талент. То исто важи с за Русе који су задржали свјја имена
 као Владимир Набоков у Америци и Петар Петров у Енглеској: таленти руски јаки
 занимљиви и вишеструки таленти али језичка осетљивост мишљена реч није више код.
 Ризке немачки дух или изгледа више чешки Јемап заносио се Русијом у младости
 изгледа је дефинитивно вишао у Русију али никад није успео да научи руски јас
 у Паризу занео се француском и писао песме на француском језику. Те песме то нити
 је француски језик нити је Ризке. Јевреји су свугде по свету и земљама често и гов
 из земље у земљу
 њени у имена
 некада по начивачним законима некада по свирепом беззакон
 они у смислу језика чине нарочиту појаву. Јевреји су свет много заузими пре св
 у науци затим у журналистичкој најзад у републици о музичкој уметности. Јевреји
 у тим областима познати или преко грех. У уметничкој књижевности један уметник
 где је језик и опет језик душа и тело нема никогда не би био јаван прима или

првима до првих. Немеће се одмах хајне. Хајне је једини прворазредни интелект и прворазредни темперамент песника и политичара уметничког прворазредног помишљатост говиту и бравурозни или и вулгарни рит и прворазредну осетљивост поетски осетљивост за свој мучни живот песника човека и јеврејина. Немачки језик једини је знао и мислити и писати није му нио ни мата њи но народни језик само закицао. Али са даровима које је носио он је у свом језику ишао до бравуре. Као га бот боли и бути говори као Шатон у Шекспирову, као је понесен лети а иначе увек као живокоза снаге од врха на врх прескаче области области стица семантике са бравуром. Свакој трећој реченици имамо поенту: филозофски историјски политички уметнички јеврејски мангитски. Иначе пак љупом за језик шта узимамо код Хајнеа. Поезија његова и као је најглатијачија то је у ствари ритмика по оза крај свих садржаја рима. У прози кроз коју се углавном обрачунавао и светио и та је тако протезао границе и уписа и приматости поетке га је носила од хуморапоент ироније до сатира и сарказма. Није ли тешки болестан и осуђен говорио: Ја ћу умрети али ова кавне ће непати непати и кивати..." У описима је бриљантан Немачко прочете то језичко прекречена зима. Тај чулни човек тај несрећни човек једнако је у песмама имао постаса гробовима са мотивима који се јављају у сву похале живе. Така м сличјевима Хајне је имао једну језичку једноставност чисто класичне вредности. Ипак све у свему у његову великом и класичном делу језик једнако је као узвишеним племенитим тепотима моћан.

Бергсон

Хајне каже експлицитно као је то о језику језицима и нарџном и књижевном језику нарџа и народа. Квалитетни степен једно језичке јединице у смислу језика зависи помоћу пре стица пре питања да ли је или не ушао у језички израз у стич осећајно и зовни квалитет. То је питање звучне вредности језика неграде или не неговаче кроћено квалитет је или мање квалитетне. То зависи од апарата у грлима и грлу који производе звук регулационог речи и пик м њиху у трајању и ритмику протече звучна слика или угласе бојадоминанте томе у језику. То зависи од апарата у грлима и грлу који стиче за пикоме за општу фонетску карактеристичну и затим за гинију у коју долази ета теу

техника говора и звучanja stilskih kompozicija. Naravno to je uvek bilo reči da
 Da se savrođeno je u ranijim generacijama sticano i može se u poznijim ge-
 jama kontrolisati i meriti u smislu napretka i estetike. Nema jezikovnoji je
 ako je pravio kulturu i politizao se s narodom koji se liže kama jezika svetom
 kroz jezik
 ružnog. Zato što se u celom jezikovnomokupam unutrašnji i spoljašnji život jezika
 naroda a nema zajedničke ljudske gde ne bi bilo i romantike i saznanosti i tuge i
 i sreće i neopće vere i hrabrosti i mučenja i spekuliranja radosti i tuge i
 i mrnje tako kompletan sadržaj i kompletan mašina za objavljivanje to je sadržaj
 Ciganski jezik posebno shvata se u njima tačnije je no što je ciganski narod i dok
 pesnik sunu pojam pod vatrom prokleta preput je izv. krasnih poslovin a ima
 lift i je koji su muzika / pre dosta godina grupa tih cigana pevala je i igra
 po evropi srednjoj. Što je jezik jezika zasosi on se ga u životu naroda on is
 istorije on mačineživota on pogleda na svet. Što je jezika najboljeprimaju i
 razumeju oni koji grade i hrane jezik. Ali ako je stih jezika naročito književ-
 na stupu visokom sa pređenim kulturnim fazama prima taj što i stvaran i p-
 ga prima. U čemu je što je? čuvna vrednost zvuka koja pomaže da shvatim
 smisao olazvucheno. Što je jezika može i takođe ritam koji obračava na zvuk
 pa
 slab i p-ritam nosi i raspoređuje težinu zvuka tako da se on tražio u
 i to je onaj oblik ritma u rečenici i jeziku zbrinut. On te firme zasosi uob-
 unutrašnjavaza jezika i proporcije u izražavanju jezičkom. Već u njima najživ-
 negovani zatim razvijeni književni jezik stepenjemogućnosti živoga jezika
 *re muzi u njima naguđu stare pesničke prozaisete u njihov jezik je
 je to sve jedan jezik i nov pisani pojam snage za jezičke oblike i stike i iz-
 prošlosti. To bi se to uči i različitom ritmu i različitom tonalitetom razlik-
 me. Ne treba ništa umnogobato iz prošlosti samo pojam je to jedan jezik uzeti
 književni jezik i stih za svoje vreme i stih koristiti se.

Kakav čovek govori i kakve su situacije: životna

iz koje govori ne samo onaj koji lično je vzeo reč nego je to govor st-
 kojima je jedan materni narodi i različiti jezik zajednički. Što životnoj e-
 aniji je sve i politika i filozofija i kao pogled na svet. Ako čovek ima

поглед на свет он има живе р чи у говору и он таквих говора се говори књижевни
језик. Ако нема у себи поглед на свет свој и свет света нешто он имитира понавља
тиће реченице и то је мртвареч и мртав говор. Ето и друге ј форми што смо већ
животом се гради језик и говори језик а не и је живо
дватори пута казати: нечим више

ове бољи језик је правилнији чистији и свеобилнији и то је пут књижевног језика
звук ритмом то је тело језика. По звуку који прати језик разумемо и
различујемо како је једно исто савим и што друго и петом и десетом кад је звук
други ривам други. Туђе једна р ч ова кама је вука у човека и што једна једна
нијезутоцима сигурније. Звук је нешто најмоћније и најнежније у штабу језика ту
и фонетика иницијала и смисла. Јази је необично важно као код француза шта што
у смислу језика говорена писана и мишљена ваје. Од тога се онда развија овај

апарат и тако долази до језика који једнако здраво и правилно се чита и обо
обојаћује. и постане квалитетни књижевни језик који мора да се прими.

Има шира апстрактно обрађена тема зашто је
претходила овој националној конкретности. Зато што се тема може звучати само тако

ако јој погледни из шире теме даје утицај. Не можемо говорити о свом народном
док нисмо
језику зај- понекад говоримо о свачијем језику. Не може нико говорити о с
народне и
свом јици и језику он није говорио о народном језику своје језичке заједнице

Земља која се у свету и код куће зове Југославија је
јаста држава. У спољнополитичком и војном погледу она је та држава једна орган
органиски организована начин прам светом свету сјљашњем свету. Но као живот
и кућа и живљење и опет вајењу тој држави има шест да се послушком запом рачју и
коба Цара +уства има шест државина. шест разних народа једне државе држе у одре
сво им живљењем и прогресом самостално,
грачинема темљашта у управљају собом самостално о су шест републи

лика. Јки неки уроченан а он то може бачи одједарек поглед у свих шест републи
унутрашњим оком и искључком народа о он ће констатирати једну расу Словена једну
културув темљенију мавиша једну политичку смерницу демократију једну интимну
веру и грађанину: држати се заједно по сваку цену и вајењу. Шти би рекао Оги:
Или се морамо воцети или ћемо умрети. Ако питате страхе новонаре оне који су
двепла и више узгуж и толико пута попречно пропутовали земљу слободно као што се

у овој земљи путује ми бете добити овај одговор стереотипно исти или врло слич-
 ни. Словенија је најкрећенија Дарманија је најкрупна Македонија су најсериознији
 Дубровник је Дубровник. Мако све стране сачекија забутити размислите и по-
 тарите. Дубровник као Словенија као Стокхолм као Амстердам ни на суви нина
 воли може у друштво може и без друштва чети се може назвати да је провинција ни
 нити провинцијски град јер се човек сети да је на Балкану као што се човек мо-
 гомити да мисли да је Тотон и Аристотел Балканан Турцима је плаћао казан видео
 француског сарајача био је аустријски Рагуза али ни све па ти бунт кап једна ил-
 тар
 ст пречих брига као мува на носу као брза Дохову Францезо а од Италије је
 Дубровник узимао шаком и чапом оно што други народи капање Југославије нису
 ни напретком захитали. После Дубровника Дарманија је лиана. Словени су живели
 далеко од мучног Балкана где је а једну зору позвао по три сунчака жели су
 у кметима немачке дисциплине малобројни су били па и остали скоро једна капања
 институтунија или школа. Македони после страше своје српско бугарске сувибе
 који противници нису чак хтели ни Соломунулову пресуду да се наредни бете рас-
 и пенаци
 павите даје су своји мисли и стобори а играчи су најбољи у земљи па играју ни
 павију ни док страни пр ичају о себи и сво животу....Тачно...Но, како бољач
 јетима још пуно н'казаног о шест република које камо сачињалају федеративну зајед-
 нину државу а иначе скоро акробатским енергијама и енергијима свана за себе
 прави пљоравља комбинује старо и ново хтели би што европезије да све претвори
 у вредност материјалну и духовну и културну. Ај Агенат те федеративне
 заједнице врло је занимљив тај и поучан пример у данашња времена врло разбијени
 појмови о односима у оквиру једне државе. Према свету народи Југославије су сви
 искрено Југословени. У себи нос своје куће сваке републике је једна маца лока-
 вина која својим енергијама се храни и живи. То једно културно стање и етапиј
 једне скупине народа коју се раса је једна и то врло много значи. Сам што су
 поједине републике заједнице политичке националне географске традиције
 оне су и заједнице језичке. Зети што смо као раса сви исто језички су сродни Но
 Но како од Дубровника до Дарманије баш тако близу и на том сепаратно опруженом
 ком св земље има шест историја ако не и осам јер Војвођина има своју Дарманија
 свеју историју та је и са језицима који све то садрже у себи у живој речи у

Всего
всего 10

Сл ураз хеджери жинке
Сл ураз еатмекти-жинке з кези
Сл ураз еатпанети, жинке, кези, кези
дунотти семаноттапи.

у писаној речи у Фолклору и у књижевности то је велика разноликост пуна живота и крви.

A geschiedt v. Byduback

...он сеет републике имају језике групује од онога који се говори у четири републике. Словенија има свој језик и та том језику књижевност Македоније има свој језик и тау књижевност која ће се развијати и стварати књижевни језик пречишћаван и обогаћаван према какавем говорном језику. Ова та језика словеначки и македонски врло су слични оном трећем али су и различити о граматички и синтаксички и вокабуларно и с том је вихор случаји извојени из нашег нашег размишљања. Нај трећи језик се говори у Србији и Војволином у Хрватској и Галицији у Босни и Црногорини у Црној Гори. Тај језик језик мора значајни велики капитал збирати и импортовати јер жима у разним варијантама говуши постоје највећи какаво батој етатоничности у балканској јути који имају од републике до републике лебела своје традиције своје историје свугде наравно сасвијим ратовима са краљевима жупанима кметотима жупанима чак до балкану по византиском узору са царем жупаном ерпским и царем Самуилом бугарским са својим етатима и патонима са својим етатима и својим пољармљенима окупацијама са својим културним узорама са својим верама и јересима. Чак саваковременога ту све није било и зато тај језик значи моћан кметоничност прошлости саваковремености и будућности. Какаво се зове тај језик? У сробоје он се зове ерпско хрватски у Хрватској он се зове хрватски у Црној Гори нема имена ни републичког ни савезног али има језику етатоничност најезику који се какаво разликује од језика какаво етатоничности у ерпским народним песмама и приповаткама и постојинама. У Босни и Црногорини не какаво се зове ни званично републички и савезни ни какаво какаво. Какаво ерпски какаво ерпско хрватски какаво хрватски. Сав какаво етатоничности у тајном језику кој су бројне јер је живот и живљење у та четири републике бити етатоничности борбени револуционарни етатоничности верски културно узбуњивани час у смислу напрет час застоја час у смислу натраг. Како нарочјејимама етатоничности језику и икавски говор. Како узмемо ону какавоверно геогратичу замину свих језика какаво она јеру нашем језику четири етатоничности Шта што какаво. Како тим какаво какаво промера ка какаво какаво је Балканска кула какаво мит оном какаво је какаво какаво какаво

говора по неком штоћу близак словеначком језику а по конфигурацији гласова близак
ручком с том да србим где био да био маће назато друго по шта а Хрват био где
био што . . . остато нај и да врло је значајно и рен и бисмо у бркиме ван књижевност
ети али се човек тргне: Крлежа и Петрић, нарочито то је о књижевности Давидић
и мло-ран ји чачавски и најкавски песници то је књижевност. Давидић је за књи-
жевни језик узео херцеговачки говор али негде рђиви уз изглед му слави Франко
и нека рђија Војводица која мисли да слависта Давидић само знајуће обичаји
ед посто утрнуте правописе (20) и каже Ниједан се рђијељно ни пре елатмо не кри
Испала увек нелто инфа. У јужнословенском језику читамо списе и ерпело хрват
и језик и правопис и књижељно језик. У нашем језику геогрфатакофе. У хрватском
језику читамо хрватски правопис хрватски књижевни језик. Даје У скартићено
време је тобоже устаљено славистина да књижељно писање и поведи су и неки хрват
и неки боса неки и неки латинички бузи да пише тако. Неки. Остали неки су
остајан про оном што је шибс своје враго комаће. И кажење су и они неки врати
се гатрат на своје комаће враго бисмо. Ити о т е. Које богатство која варијанти
којалима игра варијанске нуте у језику и језику миту поведаност и језику бузи
Утај, ах језа, језик из четири републике разлаз воше покрајинско то је језик
инструмент сигур о. језик али се разлаз регистара Огуде су сиромашне права тима.

/ даје, човек се у чулу пита прена оном како човек може бити персијанан
како Црпа црпа се оним вожабуларом се оним скоро да кажемо одитим језику и
моу простог света како може имати овај немогући естраховити шент. Даје. У језику
кографеом зваљу у Београду нас петоро узимли смо поједине раче на похват. Тим
говараки ил обични је било три до четуру разних акцената а ели смо били Срби сав
од разних крајева. Стагали су се често они који су признавали: просто не знам
како треба акцентовати.

Чуни нив језику језику тако што језику заим
љиво бонато проблемени изгледа збоу ил азбуке којим се служе бузи језику
језику. Има света који чита латиничку и кириличку језику латиничко и грчко писмо
тако и вичуто да и не осећа разлику. Али нијетано по правилу Тамо где се уроче
и ведаћено оти да то једночитану рукописних текстова. Језик наш дипломат који је
по народу школи и латиници и писању од корена латиничар убио је језику нате

јон још био наредом у секретар поштомата остао да ради послове у канцеларији
 и био је од тог секретара руком писано писмо које је послатим према нама
 отворено погледао и врло евојито узвикнуо: овет та ћирилица. Имајући који и
 штампан текст латиницом објављују: не знам право шта читам као што свој јазу
 латиницом. Школама се прописано учи једно и друго али у пракси људи и пљ и
 новинама и књигама бирају једно или друго. Латиница се сматра европско светско
 писмо ћирилица нешто провинцијско. Имаког нас једно које људи интелектуалца
 Срба који су се таквим погледом на ствар сами се оправдали за латиницу и
 пишу њоме користећи сасвим користно. Латиничке машине за писање енергично пољ
 замењују ћириличке. Пошто је слобода у нашој земљи тога чинила се ствари забавно
 којати је крага или обична сматрало би се да то и није тачна интелектуална
 вора. међутим ствар није тако једноставна и как се узме у најлибералнију о мат
 ње. Прво није латиница сасвим модернизација општија познатија културнија обухватнија
 а како ли категоричкија као културно средство. Прво Европа нема једну латини
 ну нег око око којеко народа њоме пише и штампа. У нашој земљи ако бисмо се
 дефинитивно решили да латиница замени грчко писмо ми бисмо имали да узмемо
 хрватску латиницу која није ни чешка ни пољска решимо. Ни мађарска решимо да
 останемо у комплику. Хрват да би обележио глас е напише ет мицко е. Пољак
 пише

о метке му њеј жврт као глав. Мађар као напише ђлатиничко е то је ш. Он
 састави два знака е и з и то је онда ш. Пољак као састави иста два знака
 тоби- је ш. На латинију чујете пољско име Мошковски и тако и као Москови. Чујете
 мађарске новине слободан народнио Шабак нег а оно је се са сабах нег. Но сав
 показе вратке комбинације у латиничким азбукма се е з и Три на броју то се
 као што је бити познато свима из средњих школа већ приличан број пермутација,
 Еви један пример из замаштине. Француски писан Жилијен Грим написао је и јаму
 из доба грађанских ратова у Амстери отворено пре јавност говине и у комаду
 и један пољски мајор официр имиграцијом после побуне у Пљенко који има једно
 цифрasto име се ези "нико не з, а како се човек зове. "ако је комад због јед
 ног особито третираног особитог проблема већ месецима у књижевним рубрикама
 нека одређена

и све западне Европе и Америке били су покушавали транскрипцијом изговор према ет
својим латиницама све није ваљало и нико не зна као јавише или мање не ваљало
онјектор сви су као по договору изоставили презиме и обично се зове латинично Јан
Тај пример ласе показује како употреба латиничне ортакава странима да науче
читати неки јазик макога народа такође не стоји. Енглез који је учио ове
у географу српски или српско хрватски јазик претпоставља је ћирилично као
какоко такве писање него латинично. Из тога факта стоји Вук. Овај Вук кога је
ту главно и проф Рачић који не каже дако помпези атрибуте назвао Васкрсним Ву
Како јасно је ми у нас због Балкана због Ризантије због Православне вер због
српске државе у Средњем веку Најзад због Вукавазано углавном за Србе и Срби за
то писмо то је и ама као станемо на становиште да заменимо грчко латиничким писм
опомена и латектика Вук. Вук је дошао генијалну мисао прети као све генијално
за сваки глас знак. ништа сложено скрпљено пр извољно него сваки глас сва један
знак што се и овом Енглезу до виђљене допадо и олакшало му посао. Ако узмемо
хрватску латиничу имамо имамо нити мста жрке и у и начетири мста сапрегнуте
двојке. Свега седам компликација. Требао б дакле или сиби са савршенијем на
несавршеније или правити нову латиничу по Вуковом принципу. Ево бачених али
карактеристичних пример. Студент Србин који на Универзитету три године купио
латиничком машином мени је писао писмо ћирилично и написао Ја сам у тог мезов
поезију проети зајубије. А један Србин из генерације оних који већ више од
двадесет година пишу латиничу иборјући вука каже ми иронично да пишем ћирилично
ж се пеезаест потеза. Ж има свега четири потеза три паралелна усправна и један
пљокени. Минези и Јапанци вишеграмима имају слова з знакова са 16 потеза чак
се двадесет и четири писмо за звук н је сачи ту нејавно писмо неписано. Наравно
и ћирилица појављен Вукова. У македонији је круга у Бугарској круга и Рвесији
трећа. Правилу писања и правописања Вук је био генијалан. Узео из латиниче
ј ту избацио ребето и тако јер и јат Ов тога доба Рвеси су ко по Ричу избацили
ребето јер и јат и врло знатно привукли своје писање једноставности. Због
назата задржати су ви ојене сугласник и тај назат треба ми постане но да вратим
Две забуне су поменуто наравно само као проблем којем као свима проблемима има

писменosti i kao i u rešiti se kao i u životu reči. Ali u pitanju je i jednog književnog jezika u jednom jeziku to je jedan element. Čuvati reči i etimologiju pravopis čak i izgovor. Ja u koji pišu i ja ne izgovaraju svojim isto kao i oni koji pišu i govore u u .

Ova federativna zemlja kao organizam koji i administrativni ima bi težak jezički problem. To nije sloboda kulturna pitanje to je jezički problem imaju sve jezike u državi. Ova zemlja je multijezika jer je Balkan to i jer je ova zemlja izvesni nastanak reorganizacije "ustroja koja je bila mnogo

jezička i kao je ona Austrija svedena na drugi oblik i laticinski nastala ljudi su ,aravno su preživeli i tako Jugoslavija ima u svojoj zajednici biće oko tih jezika. Svakom reči te naše jezičke situacije još je loše: jezici nose nose tako jer su slobodni se svojim jezicima reči kao jezika jezika ima sve tri jezika. od kojih opet jezika u jeziku govori jedan jezik. Taj jezik se zove srpsko hrvatski se protiču na srpsko hrvatski bez protine na kao treba a treba čim je reč o književnosti i starijoj i novijoj srpski i hrvatski koji su jedan jezik i u čemu ima. Kao je svak u republičkoj svakom narodu i svakoj jeziku pata sloboda jezika to nije samo pravičan demokratski postupak to ima značaj i vrednost u transnacionalnosti: u osjećanju na najvišu nivou o jednom narodu kao sve vidove života i rada skupimo na je kvalitet jezika kvalitet književnosti i pismenosti a to je opet kvalitet jezika. Svaki preporuk u jednom narodu išao je i ima se preporukom jezika "najbolje epohe društvenog naučnog umetničkog života nisu se preporukom jezika. Dante pakupio Petre "ušnik t su ubojna konja renesansi u narodima Omi koji govore jezikom svedeno na jedno na jedno na jedno to su kulturno uzavši najbliži rođeni i oni su odgovorni za kulturno odgovornu zajednicu. Veliki pesnik velikoga je rođa pisao je : morao se voditi ili ćemo umreti. A pesnik vrlo malog naroda Crnogorac još i proštranim svetom kazao je odgovorno da u preživljavanju zboru niku Crna Gora ne ima se Srbima. Verovatno ona ne i sa Hrvatima. Naravno umri smo zboru je udaren po glavi i nikad se nije pojavio a stranici su u novinama a pisati konja i staće stvari. "arocito staće stvari. I čemo su ti stranici bili Bugarci i do kade se spominjalo staće stvari kao kao tako od zajednice etno

најмањобројнији народ се дели од најмањобројнијег у истој држави. Тај изолационист који живео је у савезим широком скупу конгресних њожеваца Југославије овај утук свога брата Црногорца: ^{II} Добрај неом у Црној Гори казати да црногорци нису Срби... ви су тапшали ^и ово а изолационист није одговорио ни још неким мо ким тогом. Појава те врсте то је о о што су стари Грци звали хибрис охолост малуверљивост, своје воље и што је у трагедијама грчким и у историјама увек кажњавао. Увек јер је за човека који може од себе да води и мисли и некег итупога чека закон равнот же. А шт савезничкир тича мало се и од ње треба придржати. Мукар човек води ових шест република и зато што морално мислећи и говорећи сваке републике спрема сваком другом има у погледу да буги прозна и учи се. Има такође фина старогрчка реч о величини: та... мета... панта величини увек

нешто прети . Bilo jetao i bite. Ato je prhogoreni srpski jazin po metaforic-
nim i gnomicnim vrednostima, višje modni je pesnički no racionalni jazin Srbi je on
prhogoreni jazin ima da ga de, što pre zaboravi svoj akcent i primi akcent srbi-
skog književnog jezika. On to uostatom i čini. Davaočaninima treba kazati: n

само да се питају не воде у Грчку. Говоримо ни по оној светској класичној школи
еви путевима у Рим. Какав је о квалитету о језику и мисли реч а увек је отоме реч ови
питају воде у класичну Грчку. За најновије ствари модаерне савашњине зајмимо их
изразе из грчког грчкога. Такође је модаерна ствар а име му грчко Кинематиграф
је модаерна ствар а име му грчко. Свакога болести о којима читамо зову се грчким
речима. Зато нас ми употребимо речи логички више да се се спљаснуемо за
врло мљетним изолационизмом код нас. " пројект о овом нашем савашњем естетском проблему
имамо се учити од Грка помоћи се њиховом помоћу. Грци се у ова времена још
за свагда утврђују шта је то реч шта је то по оријенту. Реч је архивна естетика и
анализа. Проблеми су само то
и естетика и уметности а овај говор је увек расправљање византизма. Јако је
друго је тога. Остало разговарање је што бисмо Хајдеггер нас Терезе говорен

Вук је постепено као поетичар: књижевни језик је
наравно језик. Није савршено тачан. Књижевни језик и народни језик то је зато
што језик је један, ако у покрету и настајању у послужењу и обнављању то је велики
проблем наравно такав који се у сваком времену и свагда има право да постоји и живи у

пуном својом егзистенцијом остаје проблем као то је сва кultura једног наро-
 да сталан проблем као што је начин говора и сита говора у једном народу сталан
 проблем. Френуван су неке рђавије доредили свој књижевни језик да ли му ели и
 чепљту ретку и рекло би се каква боја не може бити. У романима Гијва видимо как-
 се страшно не е говорити тај језик како гласно гласно погрешно обрратно изона-
 чено. И то не у аргов него у језику простог света који се језиком служи само за
 имоване назначење ствари. Народ не језик и тамо где се говори разним наречјом
 и разним локалним полјезицима варијантам народни језик је извор, кључ кључање
 изворско језик али као непрерађеног производа живота и живљења интелектуално.
 Народ свој језик једнако обогаћује али га не пречишћава нимало или недовољно.
 Има јакано и ту као у свему духовном у човеку урођеног и животног. Неки на-
 роци говоре чепо гласно елизовито свако осетљиви неки говоре јакано нарочито фонет-
 ски. Неки чак много немачки локални говори су фонетски немогући. Књижевно језик
 је народни језик пуне уметност језика јакано питање чистоте граматичке правили-
 ти и етике. Уметност интелекта уметност емоција уметност облика за око и ухо.
 Критичан књижевног језика то је посао омаха и ниста. Уживање у језику својем
 да ли ели или проза то је ствар око уха мозга. Књижевно језик мора задовољити
 више или мање или савршено ако је уметник језика језик мора задовољити све ток
 народни језик не мора и не води те брига ни свесно ни несвесно. Свака је слобод-
 раћи Ми који имамо народни ели омаха како јепознат и који имамо Го речи вијена-
 ми у народном језику имамо необично замишљан као и случај. Как игуван Толоси
 не же да се забавља разговором али да живијемо са мртвим језиком сам е зорбом то
 баволски висока квалификација језичних моћи и квалитета, Как човек може на те три
 начина да разговара он може ужасно много и језику је јаво супремну моћ и вред-
 ет. Наравно бићемо поштеми да воламо: то је мозак и душа бегоштва у народном
 језику. а у народним нашим песмама јакано то неостаје интелект философија. не
 описан него мелитативна моћ језика и етике. Јакано чепш то је јакано књижевни
 језик уз све граматичке грешке.

У смислу азијске штампањих. Јатоничив има не-
 што од германске готике: увекано копљето сабијемо скромно језику или другог

поређамо некако сјакоме демократски исто места и времена И да није оних чворова
и у латиници и у готини оних скрпљених гласова он има три четири звона // није
било би скоро нешто илестно. Сад се сетите грчка азбуке како је раније мила
штампана: нешто несигурно некакома скоро мало искривљено сувише етно простор
између слова неогређен него произвођан везан звркова непријатно. Али можда
зована грчка штампа је нешто круто: Слова округласта мало пиширока ситнија нем
и рама чиста у пртежу појединачном и неће рачи сво језовна у некако безрега
настагану врло лугачким па врло кратким речима. као што сметају помало и грчки
ни вокали дифтонзи. Од прерађених грчких азбука зати што смо имати и имамо Вук
најчешће је српска азбука, Нема он два и он три једно нема звркова Колектив је
прегледан и праведан индивидуалности су своја окрећена свака је она једна та и
не круто. Раније ћирица азбучаница је и нарвену и на бугарену и привамо ето
венену. Вук је дошао и направио рех логички и естетички. Слова су обичном негована
округла и коврешена потана не жврвана опиртана не загарана и зато штампан ћирица
ћирицки текет је не више хартија но латински порекл тих вержукених звркова за
зан глас. Али круто је на ју реч: латиница или ћирица није на том спољашњем
вику него на Вукову гениалном духу у нашем писму и писању. Ако узмемо латиницу
пребрисати смо из Вука апсолутно добро и гениално. Детаљи бисмо овако наругом
наглау принципу који није гениалан само зато зуховит ако се погледа у правопис
наш и рачино енглески француски италијански не зна се који од којег сложенији
и понекад смешан Вук је ваљда погледао француски партиципи у женском роду од
главља створити створена и ваљда се грохотом смејао и избацио: нишо
брата као што говориш. Биће би било обрнути ту ствар: говори као што пишеш а
писати наравно и реч правилно.

Да се запитамо још једном: ко смо ми ти који по
говоримо у четири републике један језик и која је због тога сложеност у питању
једног књижевног језика и које богатство осигурамо унапред за сваку комбина
поју тог књижевног језика. Мо срби смо пре свега Срби затим Срби Хрвати смо по
томе што говоримо један језик затим Јужни Словени по томе вограђеним околно
стима затим полазе од Хрвата ми смо балкански докони остали затим због вере

затим zbog vere istočno hrišćanske mi imamo u prčiји патиградског патријарха
 а zbog краљева и церемонијала ми imamo u прчији Византију са -Византијом грч
 ко писмо а са грчким писмом митованску мистину и филозофију^{ми} и смо јактано траг
 трагичији и историји исток по уху савуу и духуисток. Хрвати се бици Батман
 а јавно пису. Дакимација је и јавно Батман али у прчији она има везенију и Ита
 нију. Као би Хрвати узели грчко писмо било би смешно као би Дакимација почела
 да се туђи својих макира и помашау и у тивору било би неразумљиво и непон
 робно. Даким и ми Срби сматрамо да би грчко писмо код Хрвата и Дакимација
 било у најмању руку смештно и да се зато њих њих скоро имато не тиче мистичко
 јер они не би сматрали смешним да Срби узму латинско писмо а за време рата је
 било Хрвата који су нас каткичичи. Латинина се сматра западним европским свет
 скинимисмом. О вери не треба говорити веру има или нема како хоће и прави је
 еквивалент у том погледу растезати човека на крст срца и мука. Српски сељак ће
 отићи извануте голишће у прову као што јеранио и квеста солина раније а се воће
 мило петак и сачку преставу с вером и без вере с приком и без прике. Хрват
 ски сељак па и интелектуалац има мало тежк позицији јер је у католичкој прики
 има ете и споре дисципине и завојства анатоме неки Јован иза кога и ставио
 хрватског чека чека батима ако није тако висок да сам може батмати кога тог ти
 треба. Овај режим је ставан по томо: уверио је по Претима Совјете уверио по
 грбачи кардинала. Толико о Србима о Хрвати т има. Трећа република која говори
 исти је зик ренимо јесте Црна Гора. Ко је то? Ватина мумера. Првогорскиборјан
 елободу првогорски став мушкарна и биона највишава све једнојезичаре чак и Ср
 и себ
 бију која је и ко јуче увек прва загризала у отровну јабукву са и свих јито
 ећкованских народа воште. Њен језик је српски језик али њено наређе је не ети
 ми Хрвата. Тре иниција поетска висока и тешка језички јер велик. Остаје Босна и
 Херцеговина. јавно у постоју готуу у сваком погледу нека и јито сиротина Бос
 не бито окупирана и од разних завојскача каврена мучена превртана на наниче и
 извртана. Изврши су се ту највише баткарни и господокази цмоје и јавно обете
 и историјски уметнички документ ту су Турци највише јули потврдили После двест
 о њена укониција како се добро говорило у Босни. После четири вере у европ
 масаби После интелектуална на море у свет

него kao u kompu, bi mi i ikinlija fratar i xon a xram i bogato zavrtaji u nizini
rima. Ali jzik ono što nas ovdje i dalje ganim. Pre no što o tom jeziku nešto
kažem ja ovdje potpisani pošteno je da priznam da je meni životu iz vojskine
po srcu i duši drugi zavičaj Bosna.

/ jziko u petak jziko u subotu jziko u nedjelju

kažu a u ponos tak ovdje ista bosanska muka i bosanski mrak potčinjenosti i nekult
ture /

Kako to i otkriva. Što tui od Bosne kao iz Dubrovnika putujem i stupim
Bosnu smrači se oko mene nešto tamničko i od boga i ljudi zaboravljeno. A шума bo
sanska a više bosanska i reke i one zidinište naše strane otvraju i pesaji za
vama i prate vas do pred šumi ju do pred katoličku pokru do pred pravoslavni man
rtir do pred jevrejsku tešku zakantamu magazu. Divoće. Ali naša sve jzik. O
Očarao me je i čara po momu srcu i duhu i kane. Sve se bojišmoj ova početna
razna tepe kane svtra i bogata šuma voda i ruža. Voda pretače se govori
ona j jzik naša pevunkeja tirike krevatnog humora i najavi i gveza. Tako me živ
i za Bosnu živo ona j koža Vladimir Gajinovič keno kreti bosanski kao "etar No
čiš nesređni pesnik zlatovet nesređni Srbini. Što su nesređni svet zlatovetni se
Imaju puno kane zlatovetni im stalno nerostaje kantiha živeti i robu svoj pro
kaveti. Pošti se prozao i kao Kocič se svi onim ogromnim što je u namu živeti
No to je u malim govinama još kane u livinu. Mračjani proto Simen kan
sekan Štrben. To je ravno Gorekome vijenju to to to. Pustote je kantiha je
se bar ko Bosna čuje. I svugde jzik kao bi mogao jzik jevnogachovska gozatti
književni jzik je bix glasata za Kocičev jzik. Koja snaga koja eton koja zvi
koja magika traneje kantiha. Naravno nije Kocič sam jzik Bosne. Pošti u njegovim
tekstovima je jednako govori narodni svet sato a kojim jzikom sjeti duše
istone tepote. Osobito obrni je kon Poštičevju jziku eton fantaziju jziku od
najvećih koje imamo nije snuta u tome jevnogachovska. Ja verujem da se se on
ima još vremena vratiti Martinu koji nikne priča je čist klasičan. "Mričev jz
jzik je mnogo premitšama i račena varijanta bosanski serbijskog jezika; muki
tirike je bosanska kantiha i raznovidna eton je serbijski O živo je

и живо je govorio i mislio taj jezik kao je Andrić pisao Bosnu naše breгове и
 вода на Београи као је писао брата као је писао приче и скоро романа. Анђели
 мена се скривеним трансцендентним мотивима и тоновима или је чаробно
 четео по савим врховима и раскопанао се саме тајне као је зато време највећи
 проповедник писао и зире пронаше турске господњу попове православне браћу и
 хоће разуме прегове и брину и мањој ђутију. Сава и на је језик европски ети
 али ја небих гласао за њега. Прва вероватно и последња књига "Анђелина кња ни
 већат та је Београи већ Београи.

/ хришћанска религија је ме којека ма која "ароја која
 завоја латентна у пачеми брзи а није та му живот спасе митија пробољена нога
 своја распетост етија као лве мртве животињине. " хришћански бог тиче крст.
 Није то добро није а што је поезија.

Рихард Вагнер је био јерменски и писао брђера
 какао сам на благо поседујем га сам. Писате ме да знавам то је хтео Анђели
 сагоси обичном али та није тама Бос а није нема Босне./

Београје уостаном који су у Српској носили шитинере али и били најбоља еироти
 на се сватачким миром и осећом се трансцендентним трансцендентима и опшом живо
 т сејајно ради босански проговелеи Самоновчија. И д.т.

Тиме смо окarakterисали мако језик језик језик
 у четоро републике и приближили се врло простом закључку о нашем једном и заје
 ничном књижевном језику. Минимално политички је неизбежан али најкоји је
 сајрегут е квалитетним пр песима у земљи: Свакој републици је лата етика само
 етатност свака је република свој а индивидуалност свака преи закључком да сва
 себе лве грају и развија свака у смислу кulture организам који од корена по
 нити та и нити ће имати оно што сама у себе стави. И тако ми ми који се лавас
 тамо о једном књижевном језику ми ам мао четири републике хвала Богу четири
 самосталне државе са својом коренима и цветовима који се то разликују у башт
 једне основне флоре. Човек који нема ни врођен ни израђен осећање језика и мо
 ћи линије и фразеологије речи ће можда то је ствар једне конференције и хотов
 да један језик озвучи шта ће бити један књижевни језик. Но она уши не чује је
 зове и још и око и мозак и мачита ост да зна шта говори као каже да се тај јез
 језик говори на четири различитим линијама / техника и фонетика /
 саразличит и фразеологијом са различитим грешкама у граматици и етичарски

сразличитим бојама звуков у вокалним консонантима се се различитим позејмица
 ме из разних страних језика то су четири говора једног језика као што има
 четири начина писања у четири књижевника исте речућике маније чак и вете ако
 хоћете. васпитања домаћег васпитања и обичаја друштвених погледа на свет. Ум
 мало у анализу не мора бити много дубоко иеи и се може. Кроз језик у Србији
 Првој Гори Воени се Кернеговичом у срж евојој је чистојм акривији оригиналнији
 јер је народ говорио својим језиком без турбинских примеса. Турека је било у
 тим земљама али јавно а и тада туреки су тачно говорили они мањини који су се
 мухамеданизи тве ии неки велики везири и пашекоји су се обиста турчили. Поједи
 туреки р чи су увачиче се и оетајате ише некако од афентације зато што су добро
 попуњавале музику и значај тонеи фразе иначе нико није код куће своје у поро
 иши говорио туреки. У Војводини мојој ботме јете много ко говорио немачки у ку
 ћи у породици у моментима кад где је нешто требало рећи се итагоком се пре низ
 мошћи неравно како га не се паченачким енозбоветвом који иначе не то су била р
 времена по језик али добта по звук турв времена кад је у тим крајевима Австрија
 била узор и учитељ Австрија тада велика сила Европена једна од најбољих култура
 у неким правним / музика позориште / учитељ и узор целој Европи. То су била
 времена кад је Австрија збогетојих рабелених карактерности стала своје уметнике и
 своје госте уметнике се разних страна по правцу : беч Фран аграм Лајбах и
 и нем ојте се чујуту зато што су најгори рабети ДСрби савези и у Земљу преко
 пута Београда стала их и мах Земљи. То су била времена кад се за једног Срб на
 колупе бечкогђака говорило неравно се еуфимистичком арабеком га говори немачки
 као Гете. Касније кад су Мађари загошпошарили тим крајевима чула сам од једног
 аустрије ког а иномате овај еви: Фабухафт је како Србијани говоре француски
 и неки Срби немачки. А један угледан и врло кибтуран Србин војвођанон ми је рек
 ле сеи на јачоет Срби војвођани мисле га је стран језик мађарски језик и долао
 Скамбат како савршем говоре мађарски навео је имена кака два књижевна на јед
 ногархимангрита једног ацелику и једног изајајника когг је друг време чак и на
 смрт одулило. Фвиине тако лингвисти хвата б ггу Делас Војвођина ~~пу~~ ~~перитт~~
 гразовима говори српски као у Београду а у Београду се једва чују турцизми сам

"Олико пренјуче у миме сусретав у Топчичеву у бившој краљевској гимназији где је
 међи питежним питошима једнако била поста богата лена из Војводине је сам чита
 понављањем књиго пренјуче да су мајке и рођаци говорећи с њима не изорени што
 страним језиком мађарски језиком јер сам по униформи позната питоша не нисам
 протестовала али сам јаскивљачисто српски. Дакле Војводине кад се све т ерачу
 не може међ ^{боје} више језичких доброх трагичија. Ни вредни је споменути здраву ери у
 увек патриотској војводини: неколико великих песника је највједанији а међу њима
 неколико јесу вођи језичке виртуозности и талента Бранко Змај Лаза Костић. Бран
 језик се слива и преливакао италијанско певање тако природи но да мораш се
 етувиозно изгнати на њ па да видиш којима је то језичке лепота којатомско језич
 лепота. Змај је мајстор али увек у границама онога које је права уметник ватини
 уметник на неко чиним виљима уметности језика. Лаза Костић је је имао више во
 њије уз велики свој понављајући тале т песника и новатор верборум да није заб
 љао на хармонију и меру а мислио и кад не треба на ефекте и театар да прекине
 има ту нешто врло жалосно. Гроби Змајев и Бранков нешти су криво по гр б Лазин

Хрватска сличним путем сличним суљбном само зато

што једна као она била већа нумера у Војводини утолико је више браздата и сеја
 по твђинском. Ни она не може стога у прв ред међ више одлучне компетиторе јез
 језичких поступата. иако ланас Загреб не живи и Загреб се најјачим превозичач
 ким рјом кога свој језик немилостиво и мислостиво. али ту потари лични погле
 објектисамога ^{писца} ~~писца~~ који доди једномекон језика ужива у њима кадзи у сваком
 језику човека све права човека сву вредност човека. Мишљење да сваки народ има
 у језику оно што му је мило домаће биено свеједино да ни је најбоље и најбогги
 није из би могло бити јакело бољело што јесу ичи је јавно већ из вистит у
 сика требало постати боље но што јесте. И зати књижевни језик општи ланас не
 се ни поручити ни заповелити ни акцептовати Књижевни језик није ни воља ни
 декрет ни монопол. Ве је великууметничка работа и тековина. Временом ће важе
 настати али сврањом југом утакмином југом најпре књижевним раком ларовитих и
 језички јавих и без гара. Засега прв тврд својом књижи: Тома Гораби имапро
 да аминутира свој акцент ако ће још и хиљаду година матизасебан зборник у
 федерацији у свету у словенству.

da gleda da u govorima bar ne dozvoli nakažen govor kakav je u Nisu "ekonomu
 Zajčaru Kragujevcu a verem beograda da vvara no pretima i književnike koji ne
 prave račinu u akcentu u tomu između drugoganaleske јединице и множине. Ох тога
 пријатеља и ох ти хпријатеља то је београдском уху савим свејакно. Тако исто
 јединице бивуће време се да / настаје онет укасно гаврање / и употреба два
 пролевеја облика мар се најосетљивиј коренијом у чему су новине прави варвари.
 Дошао је нови постаник приредно свечани ручак као да им кимовује на ота јестива
 или дипломатски перушави шетир.

Језички књижевни језик четори самостални
 р кубике је проблем и пропее проблем који се може решити то јест сам се у себи
 решити и пропее који може довести ову филозофску реукцију могућности као најзав
 остаје два рога тилеме али с том да језик пот потако се импозира о ох тилеме ост
 не најзав једнорогетвор. "мкете су ох времена на време врто добра постванак рези
 мирања онога што је разасвто. Кошфере, поски светани и ошкне на време кошта. Би
 Боко је покушаја са саглашавањем и потписивањем и заправоме и за савштинку на
 је натако као етази енег. Кроз две ствари може пропее да се регвисторски прати
 и маневрира. јавно је нека ошкна кутурна чоњенина друго је утакмина маравно
 етационена где се улаз раки о пропести ног друггг магг ута мина нменита
 утакмона у својој куби међу својим писцима и отаторима / Кутурна чивенина је
 на пр ер ова : на једном фактитету за домаћу књижевност оуједном се ерабилитизју
 велике моћи прови и то постану фокве ошкне кија ће нипато или учуту друге
 писати. Дење: "озориште м же у немо време гљиничи на постане права уметничка
 еина и ошк гивор тига позоришта оваја убећује ошкнавања. Или у једном ох чет
 тири народа или у групи писца који су савременици а из разних рекоблика ошкати
 се истанне нешто особ то маћно у језику као немо откровење каопротом нов језички
 ликније и еиле израа нешто као она великагрива елизаб тамана која се све у сво
 му велики моћном еилином и оригиналношћу језика на се ошк приконе тој врети
 говоре и други групе писца мислилана оратора. "што се тиче негованја ово га је
 језика има се изетачке глечиште да се каже ивоје. Негован на језика интимно је
 ово: несамо доброи бирамо и чено и правилно писати него тако говорити. То треба

треба ga postati kvit. "еговати говором ону куту ју у грлима га јегарек добије
многину тихих гласова који су амисобом иживања. На онда тражити не само на ен
и при рецитовању и гласном читању него воште при говори тражити и глас и кин
нију. Јегарек почети обраћат и пазњу на говорни орган на квалитет кутује за музи
навикавати свој слух да булелух да почне бити слух. Обрстите пазњи на дреку
у основној школи на дреку и шикање у гимназији на жагор решимо у часописи кини
ке где дечаци као чарме прожужног жагора чине студенти медицине. Како ће ухи
имато тај лекар који тако говори такав орган говора и слуха носи и носи и све
исти носи и такав предаје свом потомку. И на конференцијам и конгресима је мот
говор не престаје ни с екучна жагор је живаљ пун оногашто пена упи гишине нема
Када бисмо по школама ниговањ тих мовуирањ говор када би се неговала помало
тишине и бутање кад би у горњим разредима средње школе као у Француској језик
њижевност читање писменост били главна ствар. Све предмете има дак да пона:
нега му се више коса на главо кад дође и осмени наравно ип њижевности него да
попа свати дак писмени из томе је географије физике математике и даје. Непознати
слух специфично и унвљивати на кинију и фразеологију у обичном говору. Искор
њивати брљачење. Једно јерину који се у доброј св ^{чистој} својој форми моје брљаче
Кад човек исоче стваром и обично говори то је већ поста књижевног зајатка и
ефекта. Пошто неко у италијанском часопису о млађем зли већ са именом француски
писмен који докази сваке године у италију и зна италијански. Приближити имен
странца дајада помало слободи језик Америцијим други Алан Немаи Сео знају
италијански и Француз почне с њима италијански не они хоће француски. Сад каже
овај у часопису Ма нарчано ви францезе каже само Французу то као и да не чује
он говори тако како чисто правилно звучи као је у међ самим књижевницима
у салону Гатмара. А је у себи овајам И не може првчије. И то и нама треба
да је зајатан: даје и даје неговато језик као кинију као фразеологију као ст
док не потерамо готче да нам и у новинама језик буде зљвоство не само ерлесте
за иззми аје знакова.

И кад смо помислили новине то је тајка дапређемо на он
кругу позицију са које се негује језик: оно што је штампано оно што рече и че
раде стручни мислим популарно ст учни листови о језику. Има такав лист

и у Београду и у Загребу и у Сарајеву мљеза и на јатоми то не знам. Шта значи
 мо. Са ланашњим позанимањем код нас где у књижевности и у журналистички има свако
 од најбољег до најгорег морати би они чистоти има естетичку рубрику о квалитету
 језика у свакој важнијој књизи ако има доброга и оригиналнога изговора то наравно
 не зато да се изразивају више него да се квалитети језика прикажу као
 грађа и као ујезичко штиво којим се може утицати на ниво језичких чињеница. Ме
 етљ тога приказујемо и то међу и оунам на крају сваког где су бруталне некадашње
 групе језичке појаве третирају у неколико речи показујући писан који нити рба
 говори српски нити рбако нише често боље поше но онсј који га срами и показује
 а има књиге које би језички имале у нечини да протрпе осуду и ништа. Њути се
 мушко и премудро. Код Француза смо научили и ово талент је ту али да ли је
 ту и писан то је питање језик има о томе да одлучи. Мо говори наш језик не гово
 ром него га одржи тај ће писати књигу као што би језичког странац који зна наш ј
 језик има таквих случајева а ли то не стоји у нашем језику. а у новинама би тре
 бато од краја на напрема на једном броју констатовати ужасну језичку безличност ви
 У шест седам потписаних пролога ми наизглед по тридесет пута апсолутно исту
 горе догматичну реченицу него у најдубој молитви потпуно истоветну као јуче
 пре три дана пре месец дана претходну дана. Субјект се промени а предикат оста
 ни од чега реченица живи као смисао ситуација стиче и смисао апсолутно као на
 помет научно или прависамо. Општи мир и безбедност то је завршетак стереотипни
 досадни клопарав као гомичина кћикера на наизглед различитим понављаним случај
 ним уснутим или у разним областима расправљања кометрисаним завршетак јер
 други писац не уме или се не труди да нађе. Па та глупа реч или и живне тес
 тери живне и не значи нише ништа свако је одговорне избору је теш као мучу. Ако ј
 рч буљност ушце у мозгу кроз новине наравно где се нише нише нише а достојанств
 екуноне, љет језика до јавоца! Већ прва реч која пада наум празност нар је прем
 муљави јепрема оном тотљаву. буљност на меница не знае. Опредност је же се
 неопрези као занета мучка. Или опрезност итине кад је на земљи. Пахња оком ухом
 и још начин трећим и четвртим. Птица остато чи не знам чим да то заирачење због
 која јој језика чећа онукне крилица као из револвера и нестала је презе као јет
 да и живне и најмање живне или одуку. А буљност а буљноћа а буљав а буљуту

која ће има на то живе језичке свесности зато само осећашта је то хрменевина
 беху он те рочи као он. Пле гоим добијају окрећење од свога предмета и мишине о
 гласља-прилези и прилези име мише треба да замење неку реченицу или ситуацију
 Алушејт оне две мале реченице Снег пада и Киша пада. Снег пада то је скоро
 падање тихих променљива, а чује се мишта земља бели ула по свети или кроз снег
 начујан тишина ваздуха пуног промене густа је све је за око и заухо препознатно.
 Киша пада то је брзо падање тешких водених капи шум је знатно заматљивје са
 ваздух светлост трне брза постојећу немишљива уол воз кином бробоће уол кроз
 кишу волу праска и пласка. То то је језик из крошћим ивима реченицама што се
 тиче смисла и фирме што се точе конкретног и ајновирог шт се тиче падања јези
 природе и смисла речи. А шта је према тобе бивност. Граничар на савиљј осмат
 Не тачоват не зна ситуацију скоро дане разуме агрегатно стање
 рачуниши морнар у, корни на каратари је опрезан изабета пушка по језик а мије бу
 бус ач тако нам свеза! "чи тридесет пута на неколико страница у новинама једно
 дана стоји бурна ст и нико не стрепне и не сати се ни једна ни граничара ни мо
 нара.

Језик у четвор речубини језик је то је јасно Увек то исто
 само мало функције што бо рекао наш наметни Вук Кум Гриво савице. Јар проиваријан
 унада у очи знаже се и бележи варијација. Али оно што је једно у корену и у лу
 ху то је сјајни богаташко показу јар и тиме доказ да је у том варираном језику
 порастао број језичких ситуација и расте из дана у ноћ и обратно негароватно.
 За једно новине јуче чула сам од три своје узастопне козете о истом предмету
 разговора. Србијанец: Уби се човек показујући... Он Црногорца Пољоми се човек
 показујући,... Он Дрмца: Доказује а нико знаме тако га збој обичаја и јеле ...
 Но смо и шта смо и пута којим ћемо
 Ето вам ето и гаранције и пута штемљ а књижевни језик као и
 језик биће продукт самостварања себе сама. Устанимо ли заједно и у љубави биће
 тиван књижевни језик Не устанимо ли заједно и у љубави да рече Он умрећемо.